

Nr III.

Av herr Dickson, *angående upphävande av 5 kap. 3 § förordningen angående försäljning av rusdrycker.*

Vi människor ha då och då behov av avkoppling och förströelse; smaken därvidlag är skiftande efter vars och ens kynne: man kan ge sig ut i skog och mark, man kan deltaga i eller åse idrottstävlingar, på kvällarna kan man välja att gå på teater eller biograf eller sätta sig på en restaurant — intet av allt detta är än så länge förbjudet i vårt land.

Källarmästarna på våra bättre näringsställen göra i allmänhet sitt bästa för att gästerna må känna sig till freds: maten som bjuds är ofta förstklassig, dryckerna likaså, serveringen snabb, och även musik kan förekomma. Men skulle någon av dessa källarmästare önska ytterligare förströ gästerna med att uppvisa t. ex. en trollkarl, ett danspar, en balettensemble eller något liknande varieténummer, då är detta, för såvitt utskänkning samtidigt förekommer, tillåtet endast i särskilda fall och först sedan två myndighetsinstanser uttalat sig i ärendet.

Varför nyss beskrivna form av, såvitt jag förstår, oskyldig förströelse, vanlig i andra länder, i regel skall förmenas oss svenskar och de utlänningar, som göra oss glädjen att gästa oss, är mig icke begripligt, och jag får därför föreslå,

att riksdagen måtte besluta att 5 kap. 3 § kungl. förordningen den 18 juni 1937 ang. försäljning av rusdrycker måtte utgå.

Stockholm den 19 januari 1950.

James I. A. Dickson.